

Brug for Hæren. Dengang stete imidlertid Fordelingen paa en anden Maade; saavidt jeg kan see af Motiverne, stete den efter Folkmængden saavel i Kjøbenhavn, som i Kjøbstæderne og paa Landet. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse Motiverne til § 6, hvor det hedder:

„Hestenes Taxation bør utvivlsomt bestemmes efter gangbare Priser i Handel og Wandel, saaledes at man vel ikke tager Hensyn til den Priis, som hver enkelt Eier for Diebliffet maatte sætte paa sin Hest, eller hvad dennes Anskaffelse mulig maatte koste mere end sædvanligt, fordi den saa hurtig og under saadanne særdeles Omstændigheder skal tilveiebringes, men paa den anden Side heller ikke taxerer Hesten under dens virkelige Værdi, thi derved vilde Udredterne blive mere bebyrdede end de øvrige Underaatter, med hvilke de deeltage i Udredelsen af Krigsomskostningerne i det Hele, altsaa ogsaa af Omkostningerne til Hestes Anskaffelse. At fastsætte et bestemt Maximum for Taxationen i selve Loven, saaledes som tidligere er skeet, fandt Kommissionen ikke hensigtsmæssigt, da Hestepriiserne i Tidens Løb kunne forandre sig; men for dog at have et nogenlunde fast Udgangspunkt i saa Henseende, er det anseet rettest at optage i Udkastet, at der skal tages Hensyn til de Priser, for hvilke Stamheste i de Udskrivningen nærmest foregaaende Aar ere blevne indkjøbte af Remontekommissionen, hvorved dog ikke ubelufkes, at et billigt Hensyn kan tages til den i Krigstilfælde, nødvendige Stigen i Priserne, men paa den anden Side Veligheden til en fordeelig Affættelse af Vurus-heste affjæres.“ Jeg seer af en Anmærkning, at Prisen dengang var ansat til 130 Rd.; det var den Priis, for hvilken Remonteheste vare kjøbt Aaret iforveien. Det forholder sig ogsaa saaledes, at man i 1848 kunde kjøbe en Hest, som var antagelig til Krigsbrug, for 130 Rd.; men ligesaa bitterligt er det, at det nu er umuligt at kjøbe en saadan Hest for 150 Rd. Jeg veed nu ikke, om det er den høitærede Indenrigsministers Mening, at den foreløbige Lov skulde stadfæstes som den er, eller hvilke Forandringer Ministeren har tænkt sig der bør foregaae med den, for at Hartkornbrugerne ikke skulle blive uforholdsmæssig bebyrdede lige-

overfor andre Skatteydere. Jeg anker som sagt ikke over den Maade, hvorpaa Ministeriet er gaaet frem, det var vistnok den rigtigste Maade til at skaffe Hestene tilveie saa hurtigt, som det var nødvendigt, og heldigvis er Danmark saa vel forsynet med Heste, at man aldrig kan blive forlegen for den Artikel. Selv om der skulde skee endnu en saadan Udskrivning, kunne Hestene skaffes tilveie paa samme Maade; men jeg mener, at det vilde være for byrdefuldt for Hartkornet, hvis det alene skulde være denne Byrde.

J. Andersen: Jeg skal være fuldkommen enig med den foregaaende Taler i, at den Maade, hvorpaa Regjeringen er gaaet frem for at tilveiebringe Heste til Hærens Brug, vistnok var den eneste Maade, der i Diebliffet kunde bruges, saa at der derom neppe kan være nogen Meningsforskjellighed. Hvad jeg vil udtale mig om, er § 7 i den foreløbige Lov, hvor det hedder: „Hvorvidt der af Kongerigets Finanser skal gives Erstatning for de leverede Heste, forbeholdes til Afgjørelse ved Lov.“ Nu er det ikke ganske klart for mig, hvorledes dette skal forstaaes, thi naar vi nu her vedtage det foreliggende Lovudkast, altsaa stadfæste den foreløbige Lov, saa staaer det endnu i Loven, at det Spørgsmaal, jeg paa-pegede, nemlig, hvorvidt der skal gives Erstatning, skal afgjøres ved senere Lov, altsaa er dermed ikke Udveien afflaaren til, at Betalingen for Hestene kan blive at udrede paa anden Maade end af Hartkornet alene. Det er ganske vist, at der ikke kan være Spørgsmaal om at unddrage Hartkornet nogen Forpligtelse, som paahviler det, men paa den anden Side bør man ikke lægge en Skat paa dette alene, og nu er der under Forhandlingerne paa et andet Sted angaaende Loven om Anskaffelse af Heste til Brug for Hæren udtalt, at den blev betragtet som Krigsskat. Ved den forrige Krigsskat i 1848 beskattede man Hartkornet efter en Fordeling mellem Eier og Bruger, man beskattede Statsobligationer, Indtægten af Arveskæftesgifter, Appanager, Gager, Embedsindtægter og Pensioner, ligesom man ogsaa dengang beskattede Næringen samt forhøiede Konsumtionen og Tollden. Jeg kunde